

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **KONREO, v.o.s.**, IČO 04706498
sídlem Dobrovského 1310/64, Královo Pole, 612 00 Brno
zastoupena advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Celní úřad v Ostravě**
sídlem nám. Sv. Čecha 547/8, 702 00 Ostrava - Přívoz

o žalobě proti rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 28. 6. 2024, č. j. 231691-3/2024-570000-42, ve věci úroků z neoprávněného jednání

takto:

- I. Rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 28. 6. 2024, č. j. 231691-3/2024-570000-42, se **zrušuje**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 18 572,70 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího právního zástupce JUDr. Alfréda Šrámka, sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 9. 9. 2024, doručenou soudu téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného o námitce žalobkyně ze dne 28. 6. 2024, č. j. 231691-3/2024-570000-42, kterým byla zamítnuta námitka žalobkyně ze dne 3. 6. 2024, (dále také „napadené rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. Žalovaný vydal zajišťovací příkaz ze dne 23. 9. 2016, č. j. 116934/2016-570000-32.4, kterým uložil žalobkyni, aby ve prospěch žalovaného zajistila úhradu dosud nestanovené spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období srpen 2016 složením jistoty ve výši 200 860 667 Kč a zajišťovací příkaz ze dne 30. 9. 2016, č. j. 120063/2016-570000-32.4, kterým uložil žalobkyni, aby ve prospěch žalovaného zajistila úhradu dosud nestanovené spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období září 2016 složením jistoty ve výši 143 161 745 Kč. Proti oběma zajišťovacím příkazům podala žalobkyně odvolání, načež žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 11. 2016, č. j. 54806-2/2016/900000-302, kterým byl zajišťovací příkaz ze dne 23. 9. 2016, č. j. 116934/2016-570000-32.4, změněn co do lhůty splatnosti a ve zbytku potvrzen, a dále rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 12. 2016, č. j. 62317-3/2016/900000-302, kterým byl zajišťovací příkaz ze dne 30. 9. 2016, č. j. 120063/2016-570000-32.4, změněn co do lhůty splatnosti a ve zbytku potvrzen.
3. Žalobkyně podala proti oběma odvolacím rozhodnutím žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který obě řízení spojil ke společnému řízení a následně rozhodl rozsudkem ze dne 22. 9. 2017, č. j. 22 Af 8/2017-68, tak, že se obě odvolací rozhodnutí zrušují. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 Afs 303/2017-58, rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 Af 8/2017-113, který nabyl právní moci dne 25. 5. 2018, o zrušení odvolacích rozhodnutí žalovaného (kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla poté Nejvyšším správním soudem ze dne 22. 5. 2018, č. j. 10 Afs 172/2018-42, zamítnuta).
4. Jelikož žalovaný z úřední činnosti a v souladu se zákonem nepředepsal úrok ze svého neoprávněného jednání (coby správce daně), podala žalobkyně dne 19. 4. 2024 k žalovanému žádost o vyplacení úroku z neoprávněného jednání žalovaného, kterou bylo mj. žádáno o přiznání úroku z úroku z neoprávněného jednání žalovaného z titulu včasného nepřiznání a nevyplacení úroku z neoprávněného jednání žalovaného, a to tak, že:
  - Jistinu požadovaného úroku z úroku neoprávněného jednání žalovaného tvoří úrok z neoprávněného jednání žalovaného vzniklý v souvislosti s nezákonným vymáháním finančních prostředků na základě nezákonných zajišťovacích příkazů za časové období do 25. 5. 2018
  - Úrok z úroku z neoprávněného jednání žalovaného požadoval až do okamžiku vyplacení finančních prostředků odpovídajících úroku z neoprávněného jednání žalovaného, protože k jeho přiznání ani vyplacení ke dni žádosti nedošlo.
5. Dne 2. 5. 2024 bylo žalobkyni doručeno vyrozumění o předepsání úroků z nesprávně stanovené daně, kterým byl žalobkyni přiznán úrok z pozdního připsání úroku z nesprávně stanovené daně ve výši 9 695 Kč. Ve vyrozumění je uvedena tabulka, z níž je patrné, že částka 9 695 Kč představuje úrok ve výši repo sazby zvýšené o 14 % bodů ročně z částky 24 635 Kč za období od 12. 6. 2018 do 31. 12. 2020. Proti tomuto vyrozumění podala žalobkyně námitku, kterou žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 6. 2024, č. j. 231691-3/2024-570000-42, zamítl (právě napadeným rozhodnutím).
6. Žalobkyně namítá nesprávnost a nezákonnost stanovení výše úroku z úroku z neoprávněného jednání žalovaného, resp. nesprávné určení úročení částky a nesprávné

určení konce období, za nějž je úrok počítán. Dle žalobkyně žalovaný předepsal úrok z úroku nesprávně, když úrok počítal z částky 24 635 Kč, přičemž tato částka nebyla určena správně, a proto tak ani úrok z této částky nemůže být správný (rozhodnutí, nímž žalobkyně brojí proti přiznání úroku ve výši 24 635 Kč je poté napadeno samostatnou správní žalobou). Žalobkyně je poté názoru, že jistina úroku má být úročena za časové období od 12. 6. 2018 až do okamžiku, kdy žalovaný skutečně předepsal jistinu úroku do daňové evidence daňového subjektu. Žalovaný poté držel minimálně do dne 26. 4. 2024 jistinu úroku bez právního důvodu, a proto je potřeba úročit celé časové období, kdy správce daně držel jistinu úroku neoprávněně. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s tím, že by novelizací daňového řádu, týkající se úroků hrazených správcem daně, mělo úročení jistiny úroku skončit ke dni 31. 12. 2020. Žalobkyně tedy namítá, že nezákonný stav, spočívající v prodlení žalovaného s výplatou jistiny úroku neskončil dne 31. 12. 2020, nýbrž až okamžikem předepsání jistiny úroku do osobní daňové evidence, k čemuž nedošlo dříve než 26. 4. 2024. Tuto skutečnost měl žalovaný zohlednit a úrok z vratitelného přeplatku žalobkyni přiznat (pro úplnost žalobkyně dodává, že jistina úroku představuje daň ve smyslu závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 382/2020-51, resp. následně přeplatek na dani, který měl žalovaný řádně a včas převést v prospěch osobního daňového účtu žalobce). Jestliže tedy žalovaný jistinu úroku nepřevédl ve prospěch osobního daňového účtu žalobkyně včas, založil tím žalobkyni nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně za časové období od 12. 6. 2018 do 31. 12. 2020 a na úrok z vratitelného přeplatku za období 1. 1. 2021 minimálně do 26. 4. 2024.

7. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání.
8. Žalovaný ve vyjádření ze dne 13. 12. 2024 uvedl, že činí nesporným, že zajišťovací příkazy byly vůči žalobkyni vydány nezákonně. Žalovaný má však za to, že došlo k prekluzi práva žalobkyně na úrok z nesprávně stanovené daně, když úrok z nesprávně stanovené daně lze (v souladu s komentářovou literaturou) požadovat ve lhůtě pro placení daně, která v souladu s § 160 daňového řádu, činí 6 let. Jelikož rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 Af 8/2017-113, kterým byl zrušen zajišťovací příkaz, nabyl právní moci dne 25. 5. 2018, byl správce daně, v souladu s § 254 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, povinen předepsat úrok na účet žalobkyně do 15 dní ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání. Dne 12. 6. 2018 mohla žalobkyně poprvé učinit kroky k tomu, aby jí byl úrok přiznán a předepsán. Až do 24. 1. 2024 však zůstala žalobkyně pasivní (toho dne zaslala žalovanému písemnou žádost s názvem „Žádost o sdělení informace v souvislosti se zrušením zajišťovacích příkazů správce daně pro jejich nezákonnost“). Dne 19. 4. 2024 zaslala žalobkyně žalovanému písemnou žádost o vyplacení úroků z neoprávněného jednání správce daně, na základě níž bylo žalobkyni vyplaceno celkem 24 635 Kč (coby úrok z nesprávně stanovené daně), o čemž byla žalobkyně informována písemností č. j. 231444/2024-570000-42 ze dne 26. 4. 2024 a rovněž byl žalobkyni připsán úrok z úroku ve výši 9 695 Kč, o čemž byla informována písemností č. j. 231691/2024-570000-42 ze dne 26. 4. 2024. Dle názoru žalovaného však došlo dne 12. 6. 2024, k prekluzi práva žalobkyně na přiznání a předepsání úroku z nesprávně stanovené daně. Ačkoliv si je

žalovaný vědom toho, že nedošlo z jeho strany ke splnění povinnosti předepsat úrok z nesprávně stanovené daně na účet žalobkyně (do 15 dnů od právní moci rozhodnutím, kterým byl zrušen zajišťovací příkaz), nicméně pokud zákon a judikatura dlouhodobě uznává vznik úroku z úroku z nesprávně stanovené daně, je nutné uznat rovněž to, že právo na úrok z nesprávně stanovené daně podléhá prekluzivní lhůtě, která počala běžet dne 12. 6. 2018. Nedošlo rovněž k žádné skutečnosti, která by měla za následek přerušení nebo stavění prekluzivní lhůty, když pouhou takovou skutečností by mohlo být až podání správní žaloby proti rozhodnutí o námitkách dne 9. 9. 2024. Úroky z úroků jsou poté příslušenstvím daně a sledují osud daně. Jelikož dle názoru žalovaného došlo ještě před podáním žaloby k prekluzi práva žalobce na předepsání úroku z úroku z neoprávněného jednání správce daně, navrhuje žalovaný soudu, aby žalobu odmítl pro nepřípustnost, a pokud by soud shledal žalobu přípustnou, poté navrhuje, aby soud danou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

9. Žalobkyně uvedla, že s ohledem na novelizaci daňového řádu zcela jednoznačně nedochází k zániku nároku žalobkyně na úrok z úroku z neoprávněného jednání správce daně (žalovaného) když i přechodná ustanovení předpokládají běh úroku. Žalobkyně má rovněž za to, že pokud uplatnila své právo a požádala o předpis úroku z úroku v šestileté lhůtě, tak tímto došlo ke skutečnosti, která vedla k tomu, že prekluzivní doba nebežší.
10. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 s. ř. s. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“)].
11. Ačkoliv v tomto případě žalobkyně (logicky vzato) o námitce prekluze nepojednávala a takovou námitku, neboť by mohla jít částečně k její tíži, neuplatnila, soud se v první řadě zabýval možnou prekluzí uplatněného nároku, neboť se jedná o skutečnost, ke které je soud povinen přihlížet z úřední činnosti. Soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí šestileté (prekluzivní) lhůty, přičemž se jedná o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a proto napadené rozhodnutí zrušil, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí, a to aniž by nařizoval ústní jednání [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].
12. Jak bylo ze správního spisu zjištěno, a jak ostatně oba účastníci řízení shodně uvedli, žalovaným vydané zajišťovací příkazy (zajišťovací příkaz ze dne 23. 9. 2016, č. j. 116934/2016-570000-32.4, ve znění rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 11. 2016, č. j. 54806-2/2016/900000-302 a zajišťovací příkaz ze dne 30. 9. 2016, č. j. 120063/2016-570000-32.4, ve znění rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 12. 2016, č. j. 62317-3/2016/900000-302), byly vydány nezákonně, o čemž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 Af 8/2017-113, který nabyl právní moci dne 25. 5. 2018.
13. V souladu s § 254 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 4. 6. 2018, bylo zákonnou povinností žalovaného (správce daně) vyplatit úrok z jeho neoprávněného jednání, na účet žalobkyně, a to do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým byla vyslovena nezákonnost zajišťovacích příkazů. Je nepochybné, že žalovaný tuto svou zákonnou povinnost nesplnil (což sám ve svém vyjádření žalovaný uznává), když do 11. 6. 2018 (den případně na pondělí), nepřipsal na účet žalobkyně žádné finanční prostředky (úroky z neoprávněného jednání). Žalobkyni se k řešení této situace nabízelo

několikero řešení, ať již neformálních (např. prostá žádost v ústní či písemné podobě), formálních, avšak zákonem (daňovým řádem) výslovně neupravených (např. písemná žádost ke sdělení informací, k níž žalobkyně přistoupila dne 24. 1. 2024, či písemná žádost o vyplacení úroků z neoprávněného jednání, k níž žalobkyně přistoupila dne 19. 4. 2024), potažmo formálních a zákonem upravených (tedy např. podání námítky ve smyslu § 254 odst. 5 daňového řádu, k níž žalobkyně přistoupila, když proti rozhodnutí o předeapsání úroků podala dne 3. 6. 2024 námítku, na kterou navazovalo odvolání žalobkyně proti této námítce, k němuž žalobkyně přistoupila **až dne 28. 6. 2024**). V souladu se zákonem však bylo nezbytné, aby žalobkyně v případě, že se chce domoci svého nároku, učinila nezbytné kroky (tedy například formou podání žaloby ke správnímu soudu) **před 12. 6. 2024** (tedy do uplynutí 6 let ode dne 12. 6. 2018, kdy žalovanému v důsledku rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 Af 8/2017-113, který nabyl právní moci dne 25. 5. 2018, uplynula 15denní lhůta k vyplacení úroku z jeho neoprávněného jednání). Jak ostatně uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014-43 „*Daňový řád totiž v žádném svém ustanovení nestanoví, že by neuspokojené nároky daňových subjektů při placení daní zanikaly jinak než marným uplynutím lhůty pro placení daně, která činí 6 let (srov. § 155 odst. 7 a § 164 odst. 3 daňového řádu). Naopak v § 20 odst. 2 daňového řádu se výslovně uvádí, že daňový subjekt má práva a povinnosti při placení daně po dobu, ve které lze požadovat placení nedoplatku (srov. § 160 odst. 1 daňového řádu).*“. V tomtož rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že v případě, kdy je daňovému subjektu (tedy žalobkyni), vyplacen úrok z neoprávněného jednání správcem daně (tedy žalovaným), v nesprávné výši, lze proti takovému postupu brojit zásahovou žalobou, kterou žalobkyně však vůbec nepodala. Na místě je však nutné poznamenat, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud dále, v návaznosti na podání odvolání žalobkyně ze dne 28. 6. 2024 (proti rozhodnutí o námítce) o podaném odvolání věcně rozhodoval, když v souladu s § 113 odst. 1 písm. c), daňového řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2025, měl odvolání zamítnout a odvolací řízení zastavit.

14. V projednávané věci nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, že podáním samotné žádosti o předeapsání úroku z úroku došlo ke skutečnosti, která měla za následek to, že prekluzivní lhůta od jejího podání neběží, když takový úkon nemůže mít žádný vliv na běh prekluzivní lhůty, neboť se jedná o úkon, který daňový řád výslovně neupravuje a nespojuje tak s ním žádné související procesní následky (takový následek může mít, v souladu s § 41 s. ř. s., až podaná žaloba, kterou však žalobkyně podala až 9. 9. 2024, tedy po uplynutí 6leté prekluzivní lhůty).
15. Soud tak s ohledem na výše uvedené rozhodnutí správního orgánu ze dne 28. 6. 2024, č. j. 231691-3/2024-570000-42, zrušil, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že další řízení ve věci před správním orgánem již s ohledem na uplynutí prekluzivní lhůty probíhat nemůže, soud věc správnímu orgánu ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. ani nevracel k dalšímu řízení.
16. Vzhledem k tomu, že nárok žalobkyně je prekludován, soud se ani věcně nezabýval jinými žalobními námítkami, neboť jejich věcné posouzení pozbývá dalšího významu.
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že přiznal plnou náhradu nákladů řízení žalobkyni, když tímto rozsudkem rozhodl o zrušení

napadeného rozhodnutí žalovaného. Jelikož je žalobkyně zastoupena právním zástupcem, soud v souladu s § 35 odst. 2, věta druhá, s. ř. s., za užití vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „AT“), přiznal žalobkyni též náhradu za zastupování advokátem.

18. Dle čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2025, za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.
19. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobkyně učinil více procesních úkonů, přičemž dva z nich učinil ještě před účinností novelizovaného znění AT, rozhodl soud o odměně za tyto úkony podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024, (dále jen „AT ve znění účinném do 31. 12. 2024“). Za jeden úkon právní služby, učiněný před 31. 12. 2024, náleží právnímu zástupci odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), AT ve znění účinném do 31. 12. 2024).
20. Právnímu zástupci žalobkyně tak náleží odměna za úkon právní služby převzetí zastoupení na základě smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 10. 1. 2017, ve vztahu k žalobě podané dne 9. 9. 2024 (§ 11 odst. 1 písm. a) AT ve znění účinném do 31. 12. 2024) a za úkon právní služby podání žaloby ze dne 9. 9. 2024 (§ 11 odst. 1 písm. d), AT ve znění účinném do 31. 12. 2024). K těmto odměnám je rovněž nutno přičíst v souladu s § 13 odst. 4, AT ve znění účinném do 31. 12. 2024, paušální náhradu ve výši 300 Kč na jeden úkon, dohromady tak 600 Kč (2x 300 Kč).
21. Jelikož poslední úkon – písemné vyjádření žalobkyně ze dne 26. 6. 2025, bylo učiněno již za účinnosti novelizované vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif v účinném znění (dále jen „AT v účinném znění“), náleží za tento úkon odměna ve výši 5 620 Kč (§ 7 bod 5., ve spojení s § 10b odst. 5 písm. b) a § 11 odst. 1 písm. d), AT v účinném znění). K tomuto úkonu rovněž náleží dle § 13 odst. 4, AT v účinném znění, částka ve výši 450 Kč.
22. Celková odměna za právní úkony tak představuje částku **12 870 Kč** (2x 3 100 Kč + 600 Kč + 5 620 Kč + 450 Kč). S ohledem na to, že je právní zástupce žalobkyně ohlášeným společníkem advokátní kanceláře, která je plátkyní DPH, součástí přiznané odměny je v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. rovněž sazba 21 % DPH z přiznané odměny, celkem tedy **15 572,70 Kč** (12 870 Kč + 2 702,70 Kč).
23. Jelikož je v souladu s § 57 odst. 1 s. ř. s. součástí náhrady nákladů řízení rovněž uhrazený soudní poplatek (který v tomto řízení představoval částku 3 000 Kč), celková náhrada žalobkyně poté představuje částku **18 572,70 Kč** (15 572,70 Kč + 3 000 Kč), jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Přiznaná náhrada nechť je uhrazena k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. dubna 2026

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje